

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **Kamody s.r.o.**, IČ 27467392
sídlem Sokolská 217, 562 04 Ústí nad Orlicí
zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Jungmannova 24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2020, č. j. 14076/20/5300-21442-809464

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V nyní souzené věci krajský soud rozhoduje podruhé o doměřené dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za duben 2014 až květen 2015 za situace, kdy jeho předchozí rušící rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) první rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, a to spolu

se závazným právním názorem. Otázkou je, zda částečná či úplná dodatečná úhrada chybějící daně může vést k „zahlázení“ znaku podvodu na DPH.

I. Napadené rozhodnutí

2. Žalobkyně se žalobou setrvale domáhá přezkumu a zrušení označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno dvanáct rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*správce daně*“), ze dne 22. 5. 2018 dále jen („*platební výměry*“), jimiž byla podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZDPH*“) a § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“) žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2014 až prosinec 2014 a leden 2015 až březen 2015 a dva platební výměry ze dne 22. 5. 2018, kterými byl žalobkyni vyměřen nižší nadměrný odpočet za zdaňovací období dubna 2015 a května 2015.

II. Podstata věci

3. Správce daně zahájil dne 11. 6. 2015 u žalobkyně daňovou kontrolu na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období dubna 2014 až prosince 2014 a ledna 2015 až dubna 2015. Dne 23. 7. 2015 kontrolu rozšířil o zdaňovací období května 2015. V rámci této daňové kontroly správce daně ověřoval nárok na odpočet daně ve výši 20 459 999 Kč. Žalobkyně v řádných souhrnných hlášeníh za předmětná zdaňovací období vykázala dodání zboží společnosti Baumarkteu Internethandel GmbH, se sídlem ve Vídni (dále jen „*Baumarkteu*“) a společnosti TIMEX-K, s. r. o., se sídlem v Bratislavě (dále jen „*TIMEX-K*“) v celkové výši 124 829 679 Kč. Nárok na osvobození od daně z dodání zboží výše uvedeným společností prvostupňový správce daně odmítl s tím, že žalobkyně byla účastna daňového podvodu. Správce daně mimo jiné konstatoval chybějící daň v Německu a na Slovensku a na základě výsledků daňové kontroly proto vydal prvostupňový správce daně výše uvedené platební výměry.
4. Žalobkyně podala proti platebním výměrům odvolání, v němž brojila proti závěrům o úmyslném podvodném jednání. Podle žalobkyně se v jejím případě jednalo pouze o špatné zajištění účetní a daňové agendy. Dále namítala dvojí výběr daně u společnosti *TIMEX-K*. Není podle žalobkyně zřejmé, kde měla získat neoprávněnou daňovou výhodu, když slovenské finanční správě dluží téměř 945 000 EUR. Daňová povinnost na Slovensku mohla být již uhrazena, pokud by česká finanční správa vrátila požadované odpočty daně z přidané hodnoty. Správce daně tedy porušil ust. § 1 odst. 2 daňového řádu, neboť postupoval s cílem doměřit a vybrat daň z přidané hodnoty i přes skutečnost, že stejná daň byla vyměřena v jiném členském státě. Namítala nesprávné hodnocení důkazů a porušení principu neutrality daně. Společnost *Baumarkteu* byla podle žalobkyně pro německou a rakouskou finanční správu vždy kontaktní. Tato společnost ve Spolkové republice Německo (dále také jen „*Německo*“) daň priznala a ze 76 % i uhradila. V případě *TIMEX-K* budou nedoplatky řešeny dle finančních možností společnosti. Z uvedeného má být patrné, že chybějící daň v tomto případě neexistuje. Navíc s ohledem na rozsudek Soudního dvora EU (dále též jen „*SD EU*“) ze dne 14. 1. 2013, ve věci C-18/13, *Maks Pen* je neodvedení daně v zahraničí primárně věcí zahraničního správce daně. Žalobkyně také namítala, že správce daně nezohlednil následná souhrnná hlášení ze dne 22. 12. 2016.

5. Jak již uvedeno výše, žalovaný odvolání zamítl a napadená rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vypořádal odvolací námitky, které shledal nedůvodnými. Vyjádřil se i k odvolací námitce stran hrazení daňových nedoplatků v Německu. Podle žalovaného jsou tvrzení žalobkyně v tomto ohledu v rozporu s odpověďmi na mezinárodní dožádání. Předložené výpisy s úhradami označené jako splátky dluhu na DPH nesvědčí o údajných přeplatcích. Především však není zřejmé, jakých daňových povinností se úhrady deklarované žalobkyní týkaly. Žalobkyni rovněž vytkl, že rozhodnutí německé daňové správy předložila pouze v německém originálu, nikoli v úředním jazyce, tedy češtině.

III. Původní žalobní body

6. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně za nezákonné a nesprávné, neboť spočívá na nedostatečně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu a na nesprávném právním posouzení. Podala obecný výklad jednotlivých atributů daňových podvodů, jak jsou v současné době chápány Nejvyšším správním soudem a Soudním dvorem Evropské Unie. Popsané prvky typické pro daňové podvody však u žalobkyně absentují, což se v další části žaloby snaží žalobkyně ilustrovat skutkovými okolnostmi projednávané věci. Závěr správců daně o účasti žalobkyně na daňovém podvodu měl pak za následek odmítnutí aplikace § 64 odst. 1 ZDPH. Jelikož za jádro žaloby bylo lze považovat systematické rozporování přítomnosti jednotlivých prvků charakteristických pro daňové podvody, soud pro větší přehlednost níže člení a vypořádává argumentaci žalobkyně obdobným způsobem.
7. Krajský soud na tomto místě rekapituluje, že žalobní body, resp. jednotlivé podstatné okruhy žaloby, blíže popsal ve svém prvním (zrušeném) rozsudku ze dne 10. 11. 2021, č.j. 52 Af 41/2020-153, a to pod body 8 až 13 odůvodnění. V odůvodnění tohoto druhého rozsudku proto bude soud tyto body jen rekapitulovat a na dřívější podrobný popis odkazuje. Rozhodnutí správních soudů i Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na adrese <http://www.nssoud.cz>.
8. Žalobkyně tak namítala:
- neexistenci chybějící daně u společnosti *Baumarkteu* v Německu, úhrady dlužné daně se nezříká ani společnost *TIMEX-K* na Slovensku,
 - ani jeden z článků řetězce nebyl nekontaktní,
 - absenci získání neoprávněné daňové výhody,
 - neexistenci reálného daňového obohacení, žalobkyní nebyla na Slovensku a v Německu jejími partnerskými společnostmi hrazena daň, nicméně žalobkyně se o tuto daň nijak neobohacovala, neboť si v České republice vrácení daně nenárokovala,
 - žalobkyně také nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že pana K. přiměla ke kontaktu s příslušnými orgány až hrozba trestního postihu, naopak tímto impulzem bylo zjištění nesprávnosti postupu pana G. při výkonu jeho činnosti, v jejíž řádný a odborný výkon pan K. věřil,
 - konečně žalobkyně namítala poškození nesprávného subjektu, podle ní patří neodvedení daně jejími partnerskými společnostmi na Slovensku a v Německu primárně do působnosti slovenských, resp. německých orgánů.

9. Se shora uvedených důvodů, resp. z důvodu neprokázání úmyslu spáchat daňový podvod je žalobkyně přesvědčena, že splnila veškeré podmínky ust. § 64 odst. 1 ZDPH, tedy podmínky osvobození s nárokem na odpočet při dodání zboží do jiného členského státu EU. Proto žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Při jednání soudu dne 3. 11. 2021 žalobkyně setrvala na výhradách popsanych v žalobě. Zdůraznila, že chybí jeden z podstatných znaků podvodu na DPH – chybějící daň. V průběhu daňového řízení žalobkyně uhradila 76 % daně doměřené v Německu, na Slovensku má dohodnutý splátkový kalendář. Při jednání soudu předložila další listiny (potvrzení Finančního úřadu v Mnichově a výpisy z účtu) prokazující úhradu daně k datu jednání soudu a tvrdila, že uhradila zbylou část dlužné daně společnosti *Baumarkteu* (viz písemné podání žalobkyně ze dne 27. 10. 2021 založené v soudním spisu)

IV. Původní stanovisko žalovaného

11. Žalovaný odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl. Jednotlivé okruhy žalobních námitek podrobně vypořádal. Setrval přitom na svém právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Ke stěžejní žalobní námitce v podobě neexistence chybějící daně žalovaný uvedl, že nezpochybňuje určité platby deklarované žalobkyní ve prospěch Finančního úřadu v Mnichově, nicméně nebylo postaveno najisto, čeho se platby týkaly. Navíc žalobkyně začala spolupracovat (a hradit daňové nedoplatky) až v době, kdy jí hrozil trestní postih, jak plyne z odpovědi německého správce daně v rámci mezinárodního dožádání. Žalovaný považuje za neodvedení daně i situaci, kdy je daň sice do státní pokladny odvedena, avšak nikoli dobrovolně. Žalobkyně tedy podle žalovaného jednala se záměrem spáchat daňový podvod, a proto ji nelze nárok na osvobození od daně dle ust. § 64 ZDPH uznat.
12. Při jednání soudu dne 3. 11. 2021 nadále setrval na stanovisku o nedůvodnosti žaloby. Připomněl, že dle provedených zjištění se jednalo o promyšlenou strukturu, kdy v České republice nebylo přiznání k DPH podáváno, resp. bylo podáno pozdě, čímž bylo zamezeno fungování mezinárodních kontrolních mechanismů. Dlužná částka na dani na Slovensku narůstá, úhrady v Německu nebylo možné řádně přiřadit. Daňový podvod žalobkyně byl dokonán, platby na daň v Německu byly činěny až následně. V Rakousku nebylo na DPH uhrazeno ničeho, neboť společnost byla tamními orgány vymazána z rejstříku.

V. První posouzení věci krajským soudem a rozhodnutí o kasační stížnosti

13. Již shora pod bodem 7 krajský soud uvedl, že v prvním rozsudku ze dne 10. 11. 2021 napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nosným důvodem byla zjištěná skutečnost, že společnost *Baumarkteu* v Německu dodatečně hradila chybějící DPH, přičemž dle soudu k tomu měly české finanční orgány v odpovídající výši přihlídnout, což však neučinily. Právě objasnění nejasností o výši chybějící DPH k datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného mělo být předmětem dalšího řízení před žalovaným jako odvolacím orgánem, a to v souladu s tehdy aktuální judikaturou NSS. Zbývající žalobní námítka však krajský soud odmítl a vypořádal jako nedůvodné.

14. Ke kasační stížnosti žalovaného, který fakticky především nesouhlasil s tím, že mu byla uložena povinnost zkoumat výši dodatečně uhrazené chybějící daně jako jednoho z povinných znaků daňového podvodu na dani z přidané hodnoty, rozhodl v této věci Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 6. 2023, č. j. 3 Afs 398/2021-94 tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (dále jen „*kasační rozsudek*“).
15. Nejvyšší správní soud (stručně shrnuto) v kasačním rozsudku uvedl, že nebylo na místě, aby krajský soud ohledně otázky úhrady chybějící daně užil dílčí závěry z rozsudků NSS ve věcech *Fast Money* a *Autodoprava* (viz bod 10 kasačního rozsudku NSS). NSS naopak své posouzení založil na závěrech svého pozdějšího rozsudku ve věci *Trímet* (bod 22 kasačního rozsudku), jenž vychází z rozsudku SD EU ve věci *Finanzamt M* (opět viz bod 22 kasačního rozsudku). V bodech 40 a 41 kasačního rozsudku NSS jednoznačně uvedl, že dodatečné částečné uhrazení daňového dluhu nezpůsobuje zahlazení znaku chybějící daně jako nutné okolnosti daňového podvodu. Důvodem je to, že by jinak došlo k popření prevence účasti na daňových podvodech.
16. Nejvyšší správní soud dále v kasačním rozsudku uvedl, že první rozsudek krajského soudu nepovažuje za nepřezkoumatelný (bod 30), a dále souhlasil s krajským soudem ve věci vyhodnocení naplnění zbývajících znaků daňového podvodu. NSS konstatoval v bodech 43 až 46 kasačního rozsudku, že tyto znaky daňového podvodu byly naplněny.

VI. Tvzení účastníků po zrušujícím rozsudku NSS

17. Žalobkyně po závazném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu setrvala na tom, že v daňovém řízení mělo být nepochybně objasněno, v jaké výši byla odpovídající chybějící daň společností *Baumarkteu* v Německu reálně uhrazena. K tomuto tvrzení soud odkazuje na jeho vyjádření při jednání soudu dne 27. 9. 2023. Dle žalobkyně je totiž podstatné, že chybějící daň byla uhrazena celá, a to k datu před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného. Tato úplná úhrada daně v Německu by znamenala vymizení podstatného znaku podvodu na DPH. Nejedná se o úhradu částečnou, jak uzavřel NSS. Žalobkyně v tomto poukázala na nesprávný závěr (předpoklad) NSS vyjádřený v bodě 31 kasačního rozsudku, kde NSS uvedl, že je nesporné, že daň byla v Německu uhrazena zhruba ze 76 %. Žalobkyně však nic takového netvrdila, přičemž rozhodně tvrzení o takové částečné úhradě nevztahovala k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí. Pokud pak NSS v bodě 41 kasačního rozsudku argumentuje odkazem k částečné úhradě daně, stává se jeho argumentace nesprávnou právě tím, že se nejednalo v této věci o částečnou úhradu, nýbrž úhradu úplnou – nejpozději k datu vydání napadeného rozhodnutí. Tímto argumentem žalobkyně se však Nejvyšší správní soud odmítl zabývat, neboť jednání ve věci nenařídil a rovněž odmítl provést důkaz listinou předloženou žalobkyní (viz bod 47 kasačního rozsudku) k této otázce.
18. Žalobkyně dále uvedla, že respektuje vázanost krajského soudu názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v kasačním rozsudku. Namítá však, že skutkový stav je jiný, resp. to, že skutkový stav popsán Nejvyšším správním soudem ve vztahu k výši dlužné daně neobstojí. V tomto rozsahu proto krajský soud není názorem nadřízeného soudu vázán. Žalobkyně setrvala na tom, že žalovaný měl řádně skrze německé daňové orgány zjistit výši chybějící daně v Německu, což neučinil, byť k tomu byl veden prvním rozsudkem krajského soudu. Při jednání soudu předložila zprávu FÚ v Mnichově, ze

které plyne, že řízení proti panu K. bylo dne 29. 8. 2022 zastaveno, z čehož dovozuje, že daň byla zcela uhrazena. K tomu uvádí, že hrazeno bylo rovněž příslušenství.

19. Žalovaný setrval na závěrech napadeného rozhodnutí, odmítl argumentaci žalobkyně ohledně úplné úhrady chybějící daně v Německu k určitému datu. K dotazu soudu pak uvedl, že jiné zjišťování výše chybějící daně v Německu po prvním rozhodnutí krajského soudu nečinil. Trval na zamítnutí žaloby.

VII. Opětovné posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Soud byl přitom vázán závazným právním názorem NSS vysloveným v kasačním rozsudku, přičemž dále vyhodnotil tvrzení o výši dlužné (chybějící) daně, se kterými žalobkyně vystoupila v pozdější fázi.
21. Žaloba dle soudu není důvodná.
22. Podle § 64 odst. 1 ZDPH ve znění účinném do 31. 8. 2020 *„[d]odání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou porřízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.“*
23. Krajský soud připomíná, že DPH byla v dané věci doměřena z důvodu účasti žalobkyně na daňovém podvodu na DPH. Judikatura správních soudů přitom dovodila, že znakem podvodu v obecné rovině je, že jeden z účastníků DPH neodvede a další si ji odečte; tím v podstatě dochází k narušení daňové neutrality. Nárok na odpočet musí být odmítnut za situace, kdy je na základě objektivních skutečností prokázáno, že k uplatnění tohoto nároku došlo podvodně nebo zneužívajícím způsobem. Varianty daňových podvodů jsou přitom patrně nespočetné, přičemž NSS ve shodě s krajským soudem v bodech 44 an. kasačního rozsudku uvedl, že ve věci žalobkyně se nejedná o typický karuselový podvod. Judikurní pojetí a posuzování podvodů na dani z přidané hodnoty krajský soud přitom popsal v prvním rozsudku pod body 21 a 26 odůvodnění, na tyto závěry soud i zde odkazuje.
24. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem (viz body 44 až 46 odůvodnění kasačního rozsudku) popsal a odůvodnil, proč nemá za správné námitky žalobkyně ohledně absence dalších znaků daňového podvodu. Byl přitom veden odkazem na správce daně zjištěný „podnikatelský model“ žalobkyně s účelově vytvořenými dceřinými společnostmi v zahraničí. Oba soudy tak vyvrátily tvrzení žalobkyně o absenci znaků podvodu v tom, že by chyběly nekontaktní články řetězce, že nedošlo k získání daňové výhody a daňového obohacení. Taktéž soudy odmítly argumentaci opřenou o zavinění a odpovědnost externího účetního pana G. Rovněž byla odmítnuta námitka spočívající v tom, že věci se měly zabývat cizí finanční orgány.
25. Krajský soud má za to, že není třeba detailně dřívější argumentaci opakovat s tím, že postačí odkaz na body 36 až 45 původního rozsudku, které nebyly ani Nejvyšším správním soudem v kasačním rozsudku zpochybněny.

26. K úplnému vypořádání věci je však třeba reagovat na tvrzení žalobkyně, která krajskému soudu nadnesla, resp. částečně opakovala po rozhodnutí kasačního soudu. Tato tvrzení se týkala dodatečného uhrazení chybějící daně v Německu (nikoli však na Slovensku a v Rakousku) a tvrzení o tom, že tato daň byla uhrazena k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Datum vydání napadeného rozhodnutí žalovaného 8. 4. 2020 má být rozhodné pro fixaci skutkového stavu též v otázce existence chybějící daně.
27. Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku závazně uvedl, že částečná úhrada dluhu nezpůsobuje zahlazení znaku chybějící daně (bod 41) a v bodě 49 výslovně uvedl, že ve vztahu ke společnosti *Baumarkteu* byl splněn znak chybějící daně ke dni rozhodnutí žalovaného. Tento konkrétní závěr však nemůže krajský soud změnit či jinak z něho nevycházet, a to ani poté, co provedl důkaz zprávou Finančního úřadu v Mnichově ze dne 31. 8. 2022. Ze zprávy plyne, že daňové trestní řízení pro úniky na DPH za roky 2013 - 2015 bylo dne 29. 8. 2022 zastaveno.
28. V souzené věci nedošlo po vydání kasačního rozsudku ke změně skutkového stavu, jež by krajskému soudu umožnila učinit jiný závěr, než byl závazně nastolen kasačním soudem ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. Pokud by měl být nesprávný závěr NSS o částečnosti uhrazeného dluhu na DPH v Německu (bod 31 kasačního rozsudku opřený o tvrzení s výší 76 %), jak tvrdí žalobkyně, tak ke změně výše úhrady dlužné daně nedošlo ani dle tvrzení žalobkyně až po rozhodnutí kasačního soudu. Mělo se tak stát již dříve a žalobkyně tvrdí, že tomu bylo již před 8. 4. 2020 (datum vydání napadeného rozhodnutí žalovaného). Důkaz o tom, resp. zprávu FÚ v Mnichově rovněž předložila již NSS, tedy důkaz existoval již před vydáním kasačního rozsudku. Jinými slovy, pokud má žalobkyně za to, že výchozí názor Nejvyššího správního soudu o skutkovém stavu k výši chybějící daně v Německu není a nebyl správný, a tedy není správné ani jeho následné právní posouzení, nemůže být prostředkem nápravy jiné a odlišné posouzení krajským soudem, které by nerespektovalo závazný názor nadřízeného soudu. Krajský soud byl proto názorem vysloveným v kasačním rozsudku vázán. Žalobkyně však není připravena o možnost podání opravného prostředku, tedy bude moci opět Nejvyššímu správnímu soudu zopakovat své námitky k výši chybějící daně.
29. Krajský soud připouští, že z pohledu žalobkyně může být rozhodné, zda chybějící daň byla uhrazena zčásti nebo zcela. Důvodem může být skutečnost, že při částečné úhradě daně nelze určit, ke které části odepřeného nároku na odpočet se vztahuje, a proto nelze částečnou úhradu odpovídajícím způsobem zohlednit. Při plné úhradě chybějící daně však tato nejasnost odpadá. Na druhé straně však stojí závěry rozsudku ve věci *SD EU Finanzamt M* (body 38 až 41, zejm. bod 40), které v nedávné judikatuře převzal Nejvyšší správní soud. Tyto závěry znamenají v důsledku to, že akceptování uhrazení chybějící daně při identifikaci podvodu na DPH by vedlo k popření prevence účasti na daňových podvodech.
30. Za takto nastalé situace a při daném vývoji judikatury NSS nemohl krajský soud dát za pravdu argumentaci a tvrzením žalobkyně o úhradách chybějící daně, která byla soudu opakovaně zdůrazněna po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci. Soudu proto nezbylo než žalobu zamítnout.

31. Krajský soud k vyhodnocování aspektu možné úhrady chybějící daně DPH u daňových podvodů závěrem připomíná další aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to například rozsudek ze dne 29. 3. 2023, č.j. 2 Afs 298/2021-69. V něm je konkrétně pod body 33 a 34 uvedeno, že došlo k posunu v názoru kasačního soudu v důsledku rozhodovací činnosti Soudního dvora EU, což znamená, že nelze přijmout závěr, že účast na daňovém podvodu může být zhojena a nárok na odpočet obnoven, jestliže došlo k dodatečné úhradě daně. Rovněž další nedávná judikatura NSS opakuje závěry z rozsudku ve věci *Trímet* s tím, že dodatečné úhrady chybějící daně při podvodu na DPH nelze zohledňovat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2023, č.j. 6 Afs 212/2022-71, bod 27). Tyto opakované závěry Nejvyššího správního stojí proti aktuálnímu názoru žalobkyně.

VIII. Náklady řízení

32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 3. říjen 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.